

(HOGYHA)

Ha talált lendület elévül:
szólj törékeny gesztusok nélkül.

Ahogy lengnek villanykábelek
az éjben, ha a szél elered.

Mint forgácsok a földre szórtan,
limlomjaidtól elhajoltan.

Észrevétlen. Fém-pózkod nélkül.
Ahogy a száj a vízben elkékül.

Beke József

RADNÓTI MIKLÓS: ARANY

1

Tévedés ne essék: ilyen című művet nem írt a tragikus sorsú költő, de ezt a szót fő műveiben összesen ötvenhatszor s jó néhány jelentésárnyalatban alkalmazta. (Fő műveken az általa kiadott kötetekben, valamint a halála után, 1946-ban megjelentetett TAJTÉKOS ÉG c. kötetben szereplő verseket értem.) Vizsgálódásom tárgyául választhattam volna az említett művekben előforduló 5153 szó közül sok más is, persze csak olyanokat, amelyek sokszor fordulnak elő, illetve jelentéskörük elég bő ahhoz, hogy költői használatuk érdekes tanulságokat tartalmazzon. A kiválasztás szempontja tehát az, hogy e szó igen változatos értelmű használatát jellemzőnek érzem a költő egyéni ízekkel teli kifejezésmódjára.

Ha az írók-költők szavairól esik szó, az olvasókat leginkább az foglalkoztatja, mekkora lehet szókinsük nagysága. Megszokott kérdés, vajon a magyar irodalom melyik kiválósága használja a legtöbb szót. Talán a sok-sok regényt író Jókai? Talán a költő, de a tudományos prózában is tevékenykedő és értékes leveleket író Arany? Talán más, akire nem is gondolunk? Mindenesetre valaki olyan, aki hosszabb életében sok művet írt – gondoljuk, és bizonyára így is van. De pontos adatokat éppúgy nem tudhatunk, mint ahogy anyanyelvünk szavainak számát sem tudhatjuk pontosan. Van ugyan három olyan nagy írói szótárunk, amely az alkotó valamennyi föllelhető művének minden szavát számba veszi, a Balassi-, a Zrínyi- és a Petőfi-szótár, az abszolút pontosság azonban ezekben is kétséges, ugyanis azt sohasem mondhatjuk, hogy figyelembe vettük az illető irodalmi alak összes szavát, csupán ezt: az elérhető művek szavait. Egyrészt tehát bizonytalansági tényező maga az, hogy a számba vett művek köre teljes-e, nem ke-

rülhet-e elő még az illető alkotónak valamilyen írásműve, levele, ami módosíthatja az eredményt; másrészt bármely szótár esetében a számadatok attól függnek, hogy a szerkesztőjük mit tekint külön szónak – de ez már messzire vezető, korántsem egységesen szabályozott szakkérdés.

Az iparban viszonylag pontos mércék vannak, a művészetben nincsenek. Nincs is szükség a mérhetetlen méricskélésére. Az írói szókincsnél maradvá: ha jól belegondolunk, valójában egy-egy alkotó szókincsének nem is a számszerű nagysága igazán fontos, hanem azon belül két tényező adhatja az igazi értéket. Az egyik az, hogy az egyes szavaknak milyen sok jelentésárnyalata jelenik meg, s ezek közt van-e olyan új, meglepő, egyéni alkalmazás, amely bővíti a szó jelentéskörét (lásd majd az „*arany pont*” kifejezést). A másik tényező ugyancsak a nyelv gazdagodását veszi figyelembe: alkot-e a költő új szavakat, amelyek műveiben is csak egyszer, másoknál egyáltalán nem fordulnak elő (tudományos néven hapax legomenon, lásd majd: „*aranykaszal*”). Belátható, hogy ez a két újító jellegű, a nyelvhasználatot gazdagító, valóban művészi tevékenység fontosabb annál, hogy számszerűen mennyi is az illető szavainak száma. A Radnóti-szótár szerkesztőjeként (Argumentum Kiadó, 2009) adatokkal igazolhatom, hogy a költő (a fentebb említett két tényezőt tekintve) jelentősen gazdagította a magyar költői nyelvkincset. A MAGYAR NYELV ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRA nem sokkal, egy emberöltővel a halála után jelent meg. Radnóti 5153 szavának közel tizenöt százaléka nem szerepel benne címszóként, tehát a költő jó néhány kifejezéssel gazdagította nyelvünket. Még jelentősebb a pozitív eltérés, ha a jelentésváltozatokat vetjük össze: a versekben szereplő 8425 jelentésváltozathoz a nagyszótár közel huszonkét százalékot nem tartalmaz!

De elég a számokból, nézzük egyetlen szó, az aurum „auráját”!

2

Kezdjük az *arany* szó körüli vizsgálódásunkat azzal, hogy a múlt század második felében készült, említett ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR-ban e szónak kilenc értelmezését találjuk. Ha ezekkel összevetjük a költő verseiben előforduló jelentésváltozatokat, meglepő eredményt kapunk: Radnótinál ezek közül alig szerepel valamelyik is. Az *arany* őnála nem jelenti sem az e szóval jelölt ásványt, sem a nemesfémeket, sem az aranypénzt, sem az arany hímzőfonalat, de még az „*arany középszer*”-ben szereplő értelmet sem, még csak a szokásos kedveskedő megszólításra (*Aranyom!*) sem használja.

Őnála a szó egyik fontos jelentése: 'arany színű fény', ezt láthatjuk például az OKTÓBERVÉGI HEXAMETEREK e részletében: „*Még sütt a nap, de oly érett már, csak a lassu okosság / tartja az égen, hogy le ne hulljon: félti aranyját*”, ahol a megszemélyesített, már éppen le-hullófélben álló, még utolsó sugarait őrző nap képét láthatjuk. (Az „*aranyját*” nem íráshiba, hanem az időmértékes vers ritmusának kiemelését szolgálja. Ugyanígy lentebb majd a NEGYEDIK ELOGIA idézetében a „*honnomat*” is.)

Amint látni fogjuk, Radnóti verseiben nemcsak a napsugár, hanem sok egyéb dolog is éppen ilyen arany színű, és persze mindenekelőtt szöke szerelmének, Fanninak a haja. Mondhatni: ahányszor csak szerepel verseiben, színére mindig ez a szó utal már kora reggel, a lakásban is:

„*Majd fölbredek én is! kedvesem arany
varkocsán sikongat a napfény*”

(1931. ÁPR. 19.)

nappal a szabadban is:

*„Nevetni kész a rét,
mosolygós és kövér,
gyöngén ring ahonnan
asszonyom jődögél.*

*Meglát, szalad felém
a fű közt és a nap
szétfutó hajába
arany csíkot harap.”*

(VÁLTOZÓ TÁJ)

este, a napi munka befejeztével is:

*„Könnyen lépek hát s arra gondolok,
hogy asszonyomnak nyakán a konty tán
olyan, mint szusszanó arany pont egy
boldog vers után*

[...]

*S verssel térek a házba, ahonnan
az asszony fut elém és hordja hó
nyakán a kontyot, mely ha kibomlik,
arany lobogó.”*

(ESTE A KERTBEN)

Az utóbbi idézet első felében külön szót érdemel az „*arany pont*” kifejezés: a jelző jelentéskörében benne van a jól végzett, sikeres alkotómunkával, egyáltalán a befejezettséggel együtt járó „*szusszanó*”, boldog megnyugvás, a BÁNK BÁN-ban is előforduló „*arany nyugalom*”.

Fanni szókesége persze megjelenik a ritkább téli napsütésben is:

*„Nézd! asszonyod arany kontya s két síje
külön megcsillan a lejtőn s eltűnik lobogón”*

(TÉLI VASÁRNAP)

Kiderül egyik verséből, hogy az eddigi példákban olvasható színhatásokért éppen az aranyló színű nap a felelős:

*„Tüzes koszorú te!
szőke hajak gyujtogatója,
fényes esőket ivó
égi virág!
...Égnek arany szőge te!”*

(NYÁRI VASÁRNAP)

3

De a nap nemcsak Fanni hajának adja át a maga csodás színét, hanem sok mindent bearanyoz, a bőrön csillogó csöppeket, sőt néha magát a levegőt is (természetesen az utóbbi esetben a jelző már nem a színhatást, hanem a szó átvitt: 'kellemes, békés' jelentését hordozza):

*„Ó, fiuk és lányok vad serege
járkálgat itt és boldogan izzad
s hűsölni időnként a vízre lejár!”*

*Ragyogó vállakon apró napokat
hoznak ki magukkal
és guruló, arany gyöngyszemeket,*

*Ó, csipkés inggél lett a távoli telken
a deszkapalánk és benne aludni
készül az este futó fiatal szél
s csak a hőség duruzsol
itt az arany levegőben.”*

(NYÁRI VASÁRNAP)

*„kövér halakból dől az ikra,
karcsu lányok nézik mozdulatlan,
arany csöppek hullnak lábaikra.”*

(CARTES POSTALES)

A csillámló víz is az arany színét kapja, szinte azonosul vele:

*„Övig mezíten férfiak
állnak a fényben arany patakok
partján s aranyban mosdanak.”*

(HAJNALTÓL ÉJFÉLIG)

*„...utak mentén virágzik mind az ákác,
a csermelynek arany taréja nő”*

(JÚNIUS)

A napsugár éles eszközként működik, és aranyszínű nyomokat hagy maga után:

*„Arany késként villan a napnak fénye a fák közt
és füstölve siklik az úton a friss nyomokon
s távol nagyokat hasogat a kemény levegőből”*

(TÉLI VASÁRNAP)

*„Most szárító szél sűrög
a zápornak ragyogó maradékán
és az ég arany hasadékán a nap
kibúvik s végigfut a lombon”*

(ZÁPOR UTÁN)

„A lomb között arany kard,
napfény zuhant át,
megsebzett egy fatörzset
s az halkán sírni kezdett
aranylófényű gyantát.”

(PAPÍRSZELETEK)

Ezzel a színnel köszönti a költő az annyira várt első tavaszi napsugarakat mindkét ÁPRILIS című versében:

„Ragyogó rügjön álldogál a nap,
indulni kész, arany fején kalap.

Április aranyként
hull a fán át...”

De az ősz sárguló színei is e szóval jelennek meg verseiben:

„Minden göndör lesz és arany,
lomb s a lomb közt a zöld dió,
szundi madárka tolla”

(VÉNASSZONYOK NYARA)

„A bokron nedves zűrzavar
a tegnap még arany avar
barna sár lett a fák alatt.”

(OKTÓBERI ERDŐ)

Sőt mindent, amin a sárga szín valamely árnyalata látszik – legyen az pihés állat, félbevágott gyümölcs belseje, a vérehulló fecskéfű élénksárga virága az alkonyatban –, mindent e szó színkörébe emel:

„totyog vidámka sorban ott
tizenhárom kicsi kacsá,
s arany farán viszi haza
billegetve a mai napot”

(VÉNASSZONYOK NYARA)

„A dinnye húsát már belehelte az ősz,
nem harsan késem jó éle nyomán, csak bölcs
szavakat ejteget s szelíden reped el,
de a szilvák arany ölén még feszesen
ül a mag! ó, ének dicsérjen két gyümölcs”

(ALVÁS ELŐTT)

„Apró, arany láng ugrik,
nézd csak, fecskéfű! – kiáltok”

(ALKONYAT)

4

Ez a szó olyan összefüggésben is szerepelhet, amikor a hozzá kapcsolódó szép és értékes hangulati elem szemben áll valamilyen diszharmonikus helyzettel. Mint a VERESMART című versben, amely a költő munkaszolgálatos katonasága színhelyét ábrázolja – itt a háborús, fenyegető környezetben a vágott békés állapot jeleként tűnik föl a sárgán virító tökvirág:

*„S a bölcsrekókadt napraforgók
mögött és ott az ifju fák tövén
acélkék köd lebeg vízszintesen:
a vérré váró sűrű drótsövény.*

*De hajnalban, ha harmat üli meg
(szelíd gyújtózsínór a szára)
nagy óvatosan közte kúszik el
s kinyit a tök arany virága.”*

(Talán megbocsátható kitérés itt a napraforgók „bölcsrekókadt” jelzőjének eredetére vonatkozó valószínű magyarázat. Föltehetőleg Verseyhy Ferenc AZ IGAZ BÖLCS című alábbi epigrammája adhatta a jelző ötletét: „Nézd a búzakalászt, büszkén emelődik az égnek, / Míg üres; és ha megért, földre konyítja fejét. / Kérkedik éretlen kincsével az iskolagyermek, / Míg a teljes eszű bölcs megalázza magát.”)

Az OKTÓBER c. versében – amelyben még két, ugyanebbe a szócsaládba tartozó kifejezés is helyet kapott – a színhatás mellett ugyancsak érezhető némi kontraszt a szó megszokott hangulati köre és a vele jelzett szó között, de ez még lehet csupán az elmúlás évszakának szomorkás velejárója. Ám az utána következő költemény NYUGTALAN ŐSZÜL címe is, a halál megjelenése is arra mutat, hogy itt már a közelgő veszéllyel felel az arany kifejezés:

*„Hűvös arany szél lobog,
leülnek a vándorok.
Kamra mélyén egér rág,
aranylik fenn a faág.
Minden aranysárga itt,
csapzott sárga zászlait
eldobni még nem meri,
hát lengeti a tengeri.”*

(OKTÓBER)

*„Aludni tér a vidék,
száll a halál fehér,
szép suhanással, az ég
dajkálja a kertet.
Hajadban nézd! arany őszi levél,
ág sírt feletted.”*

(NYUGTALAN ŐSZÜL)

5

Az *arany* szónak főntebb már említett áttételes értelme is több versében megjelenik (ilyen hangulatot hordozott a színhatás mellett a VERESMART-beli említés és némileg az „*arany pont*” kifejezés is), mert Radnótinál ez a szó gyakran magába fogadja a hiányzó, csak remélt béke és nyugalom fogalmát is. Erre mutat a következő két versrészlet:

*„Nyarakra gondolunk s hogy erdeink
majd lombosodnak s bennük járni jó,
és kertjeinknek sűrű illatában
fáján akad a hullni kész dió!*

*s arany napoknak alján pattanó
labdák körül gomolygó gombolyag,
gyereksereg visong; a réteken
zászlós sörényü, csillogó lovak*

száguldanak a hulló nap felé!”

(HIMNUSZ A BÉKÉRŐL)

*„Hegy lettem volna, vagy növény, madár...
vigasztaló, pillangó gondolat,
tünő istenkedés. Segíts szabadság,
ó hadd leljem meg végre honnomat!*

*A csúcsot újra, erdőt, asszonyt és bokrokat,
a lélek szélben égő szárnyait!
És megszületni újra új világra,
mikor arany gőzök közül vakít
s új hajnalokra kél a nap világa.”*

(NEGYEDIK ECLOGA)

6

Tanulságos megvizsgálni a szó egész családját is, tehát azokat az összetételeket, amelyekben előfordul, továbbá a képzett szóalakokat. Bőven vannak – a már említettekén kívül is. Az első legyen az *aranyló* kifejezés, amelynek első két idézetében – mint korai szerelmes vershez illik – a szín dominál, de a harmadikban a párizsi park őszi színein átsüt a legutóbbi jelentésváltozatnál említett nyugalom iránti vágy is:

*„Karcsú ujjaid között aranyló
narancs az életünk régi kedve”*

(AZ ÁHITAT ZSOLTÁRAI)

*„Paskold hajnali víz
és szárogasd gyermeki nap!
Úgy illesd ajakát kóbor*

*szellő, mint az aranylő bor
rég szomjúhozókét!”*
(BIZALMAS ÉNEK ÉS VARÁZS)

*„S balról, a park nagy fáí közt
az egyik úgy sárgált az égre, mintha
előre látná már az ősz.
Szabadság, hosszucombu drága nimfa,
aranylő alkonyatba öltözött,
bujkál-sz-e még a fátylas fák között?”*
(PÁRIS)

A Radnóti-versekben előforduló igen gazdag színvilág egyik különleges árnyalata jelenik meg a BETEG A KEDVES c. versben: a holdfényes mező ezüstös színében a barátok az arany színét idézik:

*„...a kedvesem... birkái
ezüst mezőkön aranyos szőrrel, éjjel
legelésznek, amikor csak a hold süt”*

A fentebb már látott csillogás fogalma jelenik meg az *aranylik* ige és az *aranyburok* szó jelentésében is, amikor az elvonult zápor után maradt színeket festi:

*„Héthatáron túl csillámlik háta fénye már;
elfagyott kőszál aranylik tőle ott”*
(HŐSÉG)

„A háztetőn a fény aranyburok”
(RÍMPÁROK)

Igen gazdag az idetartozó összetett szavak köre is, persze a legtöbb összetétel a sárgásan fénylő szín képzetére épül:

*„Csámpás zápor jött és elverte
virágaim rendjét; aranybúzá
nevelt sánta galambom zengőn
csapta a falhoz...”*
(ZÁPOR)

*„de futnak már a kicsibék,
sárgás aranygolyók.”*
(MÁRCIUS)

*„s a kedves haja is (csak csókolom)
dalos karom között aranykaszal!”*
(JÁTÉKOS VERS...)

A napfölkelte csodálatos színei közül idéz a HÁROM HUNYORÍTÁS c. vers kezdőképe:

*„Odakinn már setteng a reggel
és a parton túli hegyekkel
arany szárnyu szellők játszanak.”*

A HÖSÉG c. vers napfény-medvéje nemcsak a naptól, hanem a pocsolya csillogásától is kaphatja – egyébként meglepő – színét:

*„Tapsolva szétfutott a zápor s itt köröskörül
üresen világít a környék és szuszog,
de dong és csomókban hull már a napfény
s aranymedveként nyalja a tüzes pocsolyákat.”*

A nyárvégi időszak szép színű, ritka almája jelenik meg az AUGUSZTUS c. versben:

*„A harsány napsütésben
oly csapzott már a rét
és sárgáll már a lomb közt
a szép aranyranét.”*

Érdekes, mert igazán szokatlan asszociációt kíván a JÚLIUSI VERS, DÉLUTÁN egyik kifejezése, az *aranydió*. Ebben a párizsi látogatására emlékező versben a sétálgató, élemedett korú párok szerelmi emlékei a vágott – vagy már-már elfeledett? – arannyal befestett dióként jelennek meg. (Vajon a franciáknál is szokás ilyen aranszínű diókat akasztani a karácsonyfára? Vagy ez inkább Radnóti gyermekkori emléke?)

*„Itt Párizsban is jön nyáron így, parkok
zöldje között az elandalodott
emberek árja, könnyökük ormán
kivirágzott asszonyaikkal s kövér
szívekkel a bőrük alatt és elpetyegtetett
régfi csókjaik ezre előttük
aranydióként kopogva csüng a fákon.”*

A költő egyik fiatalkori – érezhetően agitációs szándékú – versében az izzó parázs és a lobogó láng színeit idézi. Kitűnik a feltáruuló képből a nyomorúságos munkakörülmények sötét színei és a gazdagságot szülő fényesség között feszülő ellentét:

*„Testvér; én éjjelenként füstfűrtös, fekete
tűzfalak tövében aludtam a szegénység és
gyűlölet álmaival s kiforgatott zsebekkel
ordítottam a szegénység dalát az aranyméhű
kazánok felé!”*

A szó előfordulásának példáit hat olyan idézettel kezdtük, amelyekben Fanni hajának színét jelölte a költő. Befejezésül is, keretként is, lássunk még két szintén őt idéző versrészletet. Az első a HASONLATOK című versből való, amely minden részletében a kedves alakjának egy-egy vonását ábrázolja, illetve kettejük bensőséges kapcsolatába enged betekintést:

„és néha félek tőled én,
ha villámszínű vagy,

s mint napsütötte égiháború:
sötétarany,”

A másik Radnóti legszebb és legismertebb költeményei egyikének részlete, amely a cím műfaji meghatározásának megfelelően valóban ódai magaslatra emeli a kedves iránti rajongást, s afféle petrarcai módon, közvetetten fejezi ki a csodálatot: itt már a költő személyes dicsérete elnémul, helyette az élettelen tárgyak szólalnak meg:

„a tárgyak összenéznek
s téged dicsérnek, zeng egy fél cukor darab
az asztalon és csöppje hull a méznek
s mint színarany golyó ragyog a terítón”
(TÉTOVA ÓDA)

*

Mennyire jellemző, hogy Radnóti költészetében az *arany* egyáltalán nem fordul elő a konkrét érték (az ásvány, a pénz vagy kincs) értelmében, csakis az átvitt értékeket jelöli vele, a természet nagyszerű fény- és színhatásait, a kedves százszor megcsodált-megénekelte haját meg az oly nagyon nélkülözött, de áhított békés, nyugalmas „*arany napokat*”.

Kun Árpád

MESE BÁBURÓL ÉS MEDVÉKRŐL

Párizsban rájöttem, hogy bábu vagyok,
törtem a fejem, ugyan kié, mié.
Később, mikor a szerelmem elhagyott,
megvilágosult, hogy a fájdalomé.

Az rángatott, de botladoztam én is,
végül két Nagy Olló szembejött velem.
Bár zsinórom magam téptem el, mégis
köszönöm, hogy csattogtatok, Proust, Brassens!

Párizsom a múlt gleccserébe fagyott.
Hózápor hullt rám olyan szeretettel,
hogy szívemből mély brummogás szakadt fel.

Jégtáblán nevelek ma három bocdot.
Jegesmedvecsalád, játszunk a hóban,
ritka példányok vagyunk, kihalóban.

MESE A GLECCSERRŐL

Szöges bakancsunk alatt sosemvolt
birodalom. A Nagy Fagy derengő
lovai, katonái, kincsei,
áttetsző hatalma a gleccserben.

Míg kívülről karcoljuk a jeget,
mintha ki se lennének faragva.
De ha mélyhűtőnk titkos ajtaján
visszatérünk, recsegve-ropogva

szétválnak tárgyak-tagok. Te is,
szép Mínuusz hercegnő, én is, aki
hőzáport terelek udvarodra,

elnyerem abszolút nulla fokos
kezed. Kristálytrónunknál megreped
a jég, meleg vizű forrás fakad.

MESE AZ ÁTVÁLTOZÁSRÓL

A kisfiú meglátta a szörnyet.
Egy megnyomorított, szegény sárkány
taraja, lángja és füstje nélkül
tekerdőzött a szülei ágyán.

Emberien csillogott a bőre,
s látta már zuhany alatt a testét
kezenként, lábanként, akkor mégis
maga volt a sírós idegenség.

Érezte, hogy tiltott helyre tévedt.
Ahol néha meglapulva aludt,
ott most a sárkány dúlt párnát, paplant.
Csak nyelte, nyelte aput és anyut.

Akik elvarázsolva sistergő
nyálától, sóhajtoztak, hörögtek,
de a torkán keresztbe akadtak,
és végül ők nyelték le a szörnyet.

Az cuppanva a hasukba csúszott,
hogy később majd kinyomják a végén.
De ezt sose látta, félt, hogy egy nap
anyjából előbújik testvérként.

Darányi Sándor

MAGYARÁZAT A GYÁVASÁGRÓL

A házasságot a hit működteti,
az illúzió, hogy a másik jobb nálam,
akihez felnőhetek. Ezt a reményt
rettegtem elveszíteni, annyi jó
háramlott rám belőle, és ezért
félek még mindig attól, hogy az ember
véges lényé zsugorodjon
a színpad terében, mikor a varázs
fényoszlopai kialusznak s felbukkan a törpe.
Mert az élet nem az igazság keresése, hanem a minket folyton
megtaláló tények túlélésének mikéntje; nem támadás,
inkább védekezés, diadalút helyett utóvédharc, visszavonulás
az orosz télben, a ködből felbukkanó,
hurrázó partizánok, varjak és farkasok
rohamai közepette.

REPKÉNY

Ahogy a hangok ütnek át
a sűrűsödő fátyolon,
a vérből szerzett lüktetés
úgy rombolja minden dalom.

Hiába minden tettetés,
a szép brutális álca csak –
a legpőrébb, mutatva is,
nem is, miből van, hallgatag,

s míg harcol szó meg némaság,
a mondhatatlan tornyait
benőni kész repkény idő
leránt, csitít és megvakít.

SZÜLETÉS NAP

Egy régi, rossz, leválasztott lakás –
az ablak előtt kátéesz-tető,
lapos, kátrányozott; majd idegen
alakú néma villamos tűnik

el jobbra a málló vakolatú
tűzfalak, betonudvarok mögött.
Már az ecetfa zöld csak. Távolabb
szecessziós homlokzat, életek,

ez a levitézlett ötvenhat év,
s egy idegen lakásban ébredés
a végül is leüthetetlen, buta vekker
feleslegesen hajszó szavára.

Hét óra harmincnyolc. Mi dolgom itt?
Későre jár. Hogy kerültem ide?
Ha tudnád, ki vagyok. Én sem tudom,
s ez a nap is kihull a semmibe.